

Latviešu valodā izdotie Žoela Dikēra romāni:

“Patiesība par Harija Kebēra lietu”

“Baltimori”

“Stefānijas Meileres pazušana”

Romāns “622. istabas noslēpums” ir kā ķīniešu lādīte, tā ir grāmata grāmatā. Iespējams, romāna sižetu nevar dēvēt par revolucionāru, tomēr tā neparedzamiem likloči un atrisinājums arvien priecēs Žoela Dikēra uzticīgos lasītājus. Arī šis romāns aizrauj, to nevar nolikt malā, pirms neuzzini, kas tonakt notika tajā 622. istabā un kurš tad ir īstais vaininieks.

<https://readingunderpalmtrees.wordpress.com>

Žoela Dikēra romāns “622. istabas noslēpums”, visticamāk, ir viens no vairāk gaidītajiem darbiem. To noteikti lasīs un pirks daudzi autora fani, tajā ir atpazīstams Dikēra rokraksts un sižeta likloči ir patiesi aizraujoši. Vien brīžiem kārojas arī pēc kāda jauninājuma, ko, cerams, sagaidīsim visu iemīļotā rakstnieka nākamajā grāmatā.

<https://rantthinking.wordpress.com>

Romānā “622. istabas noslēpums” Žoels Dikērs nedaudz ķircina savu lasītāju, bet tādā labā nozīmē. Un noslēpums atklājas vien grāmatas pēdējās lappusēs. Sižets, kā vienmēr, neparedzami likumo, un neviens (patiesi neviens!) nav tāds, kāds pirmajā brīdī šķiet. Dikēram ir raksturīgi saplūdināt vairākus likteņstāstus vienā, un tajā autora meistarību nenoliegt. Citējot tekstu: “Galvenais nav tas, kā mūsu stāsts beidzas, bet gan tas, kā mēs aizpildām dzīves lappuses.”

Goodreads.com

Joël Dicker

L'Énigme
de la chambre 622

Žoels Dikērs

622. istabas
noslēpums

No franču valodas tulkojusi

Maija Indraša

821.133.1(494)-31

Di 457

Joël Dicker

L'Énigme de la chambre 622

Copyright © Moose Publishing - 2020

Published by arrangement with SAS Lester Literary Agency & Associates

Cover design © Rothfos & Gabler, Hamburg

Cover images © Mauritius Images/ Michael Matthews; BG0K2M

© Shutterstock.com

Tulkotāja pateicas par atbalstu Ventspils Starptautiskajai
Rakstnieku un tulkotāju mājai

Žoels Dikērs

622. ISTABAS NOSLĒPUMS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Iveta Polkmane*

Korektores *Jana Boikova* un *Diāna Graudiņa*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptēja *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,

K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. T-687.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Indraša, 2022

© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-0-9975-5

*Manam izdevējam, draugam un skolotājam
Bernāram de Falluā (1926–2018).*

*Kaut visiem pasaules rakstniekiem kādu dienu
izdotos iepazīties ar tik izcilu izdevēju.*

PROLOGS

SLEPKAVĪBAS DIENA

(svētdiena, 16. decembris)

Pulkstenis rādīja 6 un 30 minūtes no rīta. Viesnīca *Verbjē pils* grima tumsā. Ārā joprojām bija melna nakts un puteņoja. Sestajā stāvā atvērās kalpotāju lifta durvis. Tajās parādījās portjē ar brokastu paplāti rokās – viņš devās uz 622. istabu.

Pienācis tuvāk, viņš pamanīja, ka numura durvis ir pusvirus. Pa spraugu varēja redzēt gaismu. Viņš skaļi pieteica apmeklējumu, taču neviens neatsaucās. Beidzot portjē atļāvās ieiet, pieļaujot, ka durvis ir pavērtas viņam. Bet redzētais lika viņam skaļi iekliegties. Un portjē metās projām, lai ziņotu kolēģiem un izsauktu ātro palīdzību.

Briesmīgajai vēstij izplatoties, visos pils stāvos pamazām iedegās gaisma.

622. istabā uz paklāja gulēja liķis.

PIRMĀ DAĻA

Pirms slepkavības

1. nodaļa

MĪLESTĪBA NO PIRMĀ ACU SKATIENA

2018. gada vasaras sākumā, kad ierados *Verbjē pilī*, brīnišķīgā viesnīcā Šveices Alpos, nespēju pat iedomāties, ka savu atvaļinājumu pavadīšu, mēģinot atklāt noziegumu, kas šeit izdarīts pirms daudziem gadiem.

Savu uzturēšanos viesnīcā biju paredzējis veltīt tam, lai pēc diviem nepatīkamiem atgadījumiem personīgajā dzīvē gūtu tik ļoti gaidīto atelpu. Taču, pirms sāku jums stāstīt, kas tovasar notika, man jāatgriežas pie visu šo notikumu cēloņa – mana izdevēja Bernāra de Falluā nāves.

Bernāram de Falluā man ir jāpateicas par visu.

Tikai pateicoties viņam, esmu guvis panākumus un kļuvis slavens.

Tikai pateicoties viņam, mani dēvē par *rakstnieku*.

Un, tikai pateicoties viņam, manus romānus lasa.

Kad satiku Bernāru de Falluā, mani darbi vēl nemaz nebija publicēti: viņš mani padarīja par rakstnieku, kura romānus lasa visā pasaulē. Aiz Bernāra elegantās patriarha ārienes slēpās viens no ievērojamākajiem Francijas grāmatizdevējiem. Man viņš bija skolotājs un, par spīti tiem sešdesmit gadiem, kas mūs šķīra, – arī īsts draugs.

Bernārs šo pasauli atstāja 2018. gada janvārī deviņdesmit divu gadu vecumā, un es uz viņa nāvi reaģēju, kā jau tas piedien

rakstniekam: sāku par viņu rakstīt grāmatu. Nodevos rakstīšanai no visas sirds, ieslēdzies savā kabinetā Alfrēda Bertrāna ielas 13. namā Ženēvas *Champel* kvartālā.

Kā allaž, kad rakstīju, vienīgā cilvēciskā sabiedrība, ko spēju paciest, bija mana asistente Denīze. Viņa bija labā feja, kas mani allaž pieskatīja. Turklāt vienmēr optimistiskā noskaņojumā. Tieši Denīze sakārtoja manu ikdienas darbu plānu, izskatīja un sagrupēja lasītāju vēstules un pārlasīja manis uzrakstīto. Denīze arī piepildīja ledusskapi un rūpējās par kafijas krājumiem. Un visbeidzot – viņa bija uzņēmusies arī “kuģa ārsta” pienākumus, ierodoties manā kabinetā tā, it kā būtu uzkāpusi uz kuģa, kurš tikko šķērsojis puspasauli, lai dāsni dalītos ar, viņasprāt, nepieciešamām norādēm veselības uzlabošanai.

– Laiks doties ārā! – Denīze mani laipni izrīkoja. – Izmetiet taču kādu apli pa parku! Jums jāizvēdina galva! Esat šeit ieslēdzies jau stundām ilgi.

– Es šorīt agri jau skrēju, – es viņai atbildēju.

– Jūsu smadzenēm nepieciešams skābeklis! – Denīze uzstāja.

Tas bija gluži kā ierasts ikdienas rituāls: es padevos un izgāju uz sava kabineta balkona. Ievilku plaušās dažus malkus dzestrā februāra gaisa, bet pēc tam, uzmetis Denīzei uzjautrinātu skatienu, aizdedzu cigareti. Protestējot viņa apjukusi paziņoja:

– Zināt ko, Žoel, – es jūsu pelnutrauku vairs netīrīšu. Gan tad pats sapratīsiet, cik daudz smēķējat!

Visu to laiku, kamēr rakstīju, stingri ievēroju savu mūka dienas režīmu, kam bija raksturīgi trīs posmi: celties rītausmā, veikt rīta skrējieni un tad līdz vakaram rakstīt. Tā nu, netieši pateicoties šim romānam, es iepazinos ar Slounu. Slouna bija mūsu stāva jaunā kaimiņiene. Kopš viņas nesenās ievākšanās šajā namā visi tā iemītnieki par viņu vien runāja. Taču man vēl nebija radusies izdevība viņu sastapt. Līdz tam rītam, kad, atgriežoties no sava ikrīta skrējiena, es pirmo reizi satiku Slounu. Arī viņa atgriezās no skrējiena, un mēs reizē nonācām

pie mājas ārdurvīm. Es uzreiz sapratu, kāpēc Slouna ir izpelņījusies nedalītu kaimiņu uzmanību: šai jaunajai sievietei piemita atbruņojošs valdzinājums. Toreiz mēs aprobežojāmies tikai ar pieklājīgu sasveicināšanos un nozudām katrs savā dzīvoklī. Kad biju aizvēris durvis, mani pārņēma svētlaime. Ar šo īso satikšanos pietika, lai es justos nedaudz iemīlējies.

Tobrīd man galvā bija tikai viena doma: iepazīties ar Slounu. Pirmie centieni šajā virzienā notika ar pastaigu starpniecību. Slouna skrēja gandrīz katru dienu, taču dažādos laikos. Es stundām ilgi klīdu pa Bertrāna parku, izmisīgi cerot viņu sastapt. Reiz pēkšņi pamanīju, ka Slouna skrien pa kādu attālu aleju. Tā kā es tikpat vairs nevarēju viņu panākt, devos sagaidīt pie mūsu mājas ieejas durvīm. Mīņajos pie pastkastītēm un ikreiz, kad nāca un gāja kaimiņi, izlikos, ka izņemu vēstuli, līdz beidzot parādījās Slouna. Viņa pagāja man garām un uzsmaidīja, bet es gandrīz izkusu un tā samulsu, ka nespēju neko prātīgu pateikt, līdz viņa jau bija nozudusi savā dzīvoklī.

Šo to par Slounu man pastāstīja mūsu mājas durvju sardze Armānas kundze: Slouna ir pediatre, viņas māte esot angliete, tēvs – advokāts, Slouna divus gadus bijusi precējusies, taču neveiksmīgi. Šobrīd viņa strādājis Ženēvas Universitātes slimnīcā gan dienas, gan nakts maiņā. Tas izskaidroja, kādēļ bija tik grūti izsekot Slounas ikdienas gaitām.

Kad ar pastaigām biju izgāzies, izraudzījos citu paņēmieni: uzticēju Denīzei misiju caur durvju actiņu uzmanīt gaiteni un ziņot, tiklīdz viņa pamana, ka parādās Slouna. Izdzirdējis Denīzes izsaucienu (“Viņa iznāca no dzīvokļa!”), es izšāvos no sava kabineta – uzcirties un iesmaržojies – un vēru dzīvokļa durvis, it kā kaut kur dotos un šī būtu nejauša tikšanās. Taču mūsu saziņa aprobežojās vienīgi ar sasveicināšanos. Parasti viņa liftu neizmantoja, tādēļ nekādas sarunas nesanāca. Lai gan es Slounai sekoju pa pēdām, tam nebija nekādas jēgas. Izgājusi uz ielas, viņa strauji nozuda. Tajās retajās reizēs, kad Slouna brauca

ar liftu, es tāpat nespēju neko pateikt, un lifta kabīnē iestājas neveikls klusums. Abas reizes atgriezās savā dzīvoklī tukšā.

– Nu, kā tad gāja? – Denīze jautāja.

– Nekā, – es norūcu.

– Nu kā var būt tāds nejēga, Žoel! Saņemieties beidzot!

– Es vienkārši esmu mazliet kautrīgs, – es paskaidroju.

– Izbeidziet taču vienreiz runāt muļķības, es jūs lūdzu! Televīzijas studijā gan jūs nemaz neizskatāties sakautrējies!

– Jo televīzijā jūs redzat rakstnieku. Taču Žoels ir pavisam cits cilvēks.

– Tas nemaz nav tik grūti, Žoel! Piezvaniet pie viņas durvīm, pasniedziet ziedus un uzaiciniet vakariņās! Jums taču pietiks drosmes aiziet pie puķu pārdevējas? Vai gribat, lai es to izdaru?

Un tad pienāca tas aprīļa vakars Ženēvas operā, kad es viens pats biju aizgājis uz baletu “Gulbju ezers”. Un tur, starpbrīdī, kad biju izvīlčis cigareti, lai uzsmēķētu, es nejauši saskrējās ar Slounu. Mēs bijām apmainījušies tikai ar pāris frāzēm, kad atskanēja zvans, kas aicināja skatītājus atpakaļ zālē, un tad Slouna man piedāvāja pēc izrādes kopīgi iedzert kādu glāzīti. Mēs nonācām *Remor*, kafejnīcā, kas atradās dažu soļu attālumā no operas. Tā manā dzīvē ienāca Slouna.

Viņa bija skaista, interesanta un gudra. Pilnīgi droši var apgalvot: viena no valdzinošākajām būtnēm, kādu jebkad bija nācies sastapt. Pēc kopīgi pavadītā vakara *Remor* es viņu šad tad uzaicināju kaut kur iziet. Mēs apmeklējām koncertus un kino. Aizvilku Slounu sev līdzī uz kādas ekscentriskas mūsdienu mākslas izstādes atklāšanu, kura mums izraisīja vājprātīgu smieklu lēkmi un no kuras mēs aizlaidāmies, lai pavakariņotu kādā vjetnamiešu restorānā, kas Slounai ļoti patika. Vairākus vakarus pavadījām pie viņas vai pie manis, klausoties opermūziku vai tāpat vien plāpājot un apspriežot eksistenciālas dabas jautājumus. Nespēju no Slounas ne acu atraut. Es par viņu biju sajūsmā: par to, kā viņa samirkšķina acis, kā atglauž atrisušās matu šķipsnas, par tikko

manāmo smaidu, kad viņa bija apjukusi, un to, kā viņa knibinājās ap saviem lakotajiem nagiem, pirms man kaut ko jautāja. Man Slounā patika pilnīgi viss.

Drīz vien ne par ko citu nedomāju kā tikai par viņu un pametu novārtā pat savas grāmatas rakstīšanu.

– Mans nabaga Žoel, jūs taču izskatāties tā, it kā atrastos kaut kur tālu projām, – Denīze man sacīja, pamanot, ka neesmu uzrakstījis ne rindiņas.

– Tas viss Slounas dēļ, – es paskaidroju, sēžot pie sava izslēgtā datora.

Visu laiku gaidīju tikai to brīdi, kad mēs atkal satiksimies un turpināsim savas nebeidzamās sarunas. Varēju bez mitas klausīties, kā viņa stāsta par savu dzīvi, savu aizraušanos, vēlmēm un centieniem. Viņai patika Elijas Kazana filmas, arī opera.

Pēc kādām vakariņām ar pārmērīgu iedzeršanu Pakī kvartālā nonācām manā viesistabā. Slouna uzjautrināta aplūkoja niecīgus un grāmatas, kas atradās grāmatplauktos pie kabineta sienām. Viņa pakavējās ilgāk pie kādas gleznas, kurā bija atainota Sanktpēterburga un kuru es biju mantojis no sava otrās pakāpes vectētiņa. Tad Slouna apstājās pie mana bāra ar stiprajiem dzērieniem. Viņai iepatikās reljefā store, kas rotāja degvīna “Beluga” pudeli, un es ielēju šo dzērienu divās glāzēs ar ledus gabaliņiem. Ieslēdzu radio un uzgriezu klasiskās mūzikas programmu, ko vakaros bieži mēdzu klausīties. Slouna man ierosināja uzminēt, kāda komponista mūziku patlaban atskaņoja. Tas bija pavisam viegli – tā bija Vāgnera mūzika. Skatot “Valkīrai”, Slouna mani noskūpstīja un pievilka sev klāt, čukstot ausī “gribu tevi”.

Mūsu attiecības ilga divus mēnešus. Divus burvīgus mēnešus, kuru laikā grāmata par Bernāru pamazām atkal guva virsroku. Lai turpinātu rakstīšanu, sākumā es izmantoju tās naktis, kad Slouna dežurēja slimnīcā. Taču, jo tālāk es tiku, jo vairāk romāns mani aizrāva. Reiz kādu vakaru, kad viņa man piedāvāja kaut kur iziet, es pirmo reizi atteicos. “Man jāraksta,” es

paskaidroju. Sākumā Slouna šķita absolūti saprotoša. Arī viņai pašai bija darbs, kurā reizēm nācās aizkavēties ilgāk, nekā paredzēts.

Tad es vēlreiz atteicos satikties. Slouna vēl joprojām nesatraucās. Saprotiet mani pareizi: es priecājos par katru mirkli, ko pavadīju kopā ar viņu. Turklāt man bija sajūta, ka attiecības ar Slounu paliks nemainīgas uz visiem laikiem, ka šie savstarpējās sapratnes mirkļi turpināsies bezgalīgi, bet iedvesma rakstīt romānu varēja izgaist jau nākamajā mirklī, un šo iespēju nedrīkstēja palaist garām.

Mūsu pirmais strīds notika kādu nakti jūnija vidū, kad pēc kaislīga vakara, ko pavadīju pie viņas, es piecēlos no gultas, lai apgērbtos.

– Uz kurieni tad tu? – Slouna ievaicājās.

– Uz savu dzīvokli, – es atbildēju tā, it kā tas būtu pats par sevi saprotams.

– Vai tad tu nepaliksi pārnakšņot pie manis?

– Nē, es gribu rakstīt.

– Tātad, tiklīdz esi dabūjis, ko gribēji, tu uzreiz laidies projām?

– Man jāturpina rakstīt savu romānu, – es sakaunējies paskaidroju.

– Tu taču nedomā visu savu laiku pavadīt, vienīgi rakstot? – Slouna aizsvilās. – Tā tu aizvadi augas dienas, vakarus un pat nedēļas nogales! Un par mani esi aizmirsis!

Jutu, ka mūsu attiecības izirs tikpat ātri, kā sākušās. Kaut ko lietas labā vajadzēja darīt. Tā nu vakarā, pirms devos desmit dienu ilgā tūrē pa Spāniju, aizvedu Slounu vakariņās uz viņas iecienītāko japāņu restorānu *Hotel des Bergues*. Terasē atradās uz jumta, no kura pavērās elpu aizraujošs skats uz Ženēvas piekrasti. Tas bija pasakains vakars. Es Slounai apsoliju, ka mazāk rakstīšu un vairāk laika pavadīsim kopā, un nemitīgi atkārtāju, cik daudz viņa man nozīmē. Mēs pat sākām kalt plānus atvaļinājumam augustā Itālijā – zemē, kas mums abiem bija īpaši mīļa. Vai izraudzīties Toskānu vai varbūt Apūliju? Tiklīdz atgriezīšos no Spānijas, mēs to rūpīgāk apsvērsim.

Palikām sēžot pie sava galdiņa līdz restorāna slēgšanai – pulksten vieniem naktī. Tā bija silta vasaras sākuma nakts. Visu vakariņu laiku man bija tāda dīvaina sajūta, ka Slouna no manis kaut ko gaida. Un, kad mēs jau grasījāmies doties projām un es biju piecēlies no krēsla, bet apkalpotāji uz terases ap mūsu galdiņu sāka uzmažgāt grīdu, Slouna ierunājās:

- Tu laikam esi aizmirsis, vai ne?
- Ko esmu *aizmirsis*? – es jautāju.
- Šodien ir mana dzimšanas diena...

Pamanījusi manu apjukumu, Slouna saprata, ka viņai bija taisnība. Un saniknota devās projām. Es centos viņu aizkavēt, nemitīgi atvainodamies, taču Slouna iekāpa vienīgajā takso-metrā, kas atradās viesnīcas priekšā, pametusi mani uz ietves vienu kā muļķi, kāds es arī biju, apkalpotājiem mani izsmējīgi uzlūkojot. Kad beidzot sadabūju mašīnu un atgriezos Alfrēda Bertrāna ielas 13. namā, Slouna jau bija atpakaļ savā dzīvoklī un atslēgusi telefonu, arī durvis man neatvēra. Nākamajā rītā devos uz Madridi, un, kamēr tur uzturējos, manas neskaitāmās īsziņas un elektroniskās vēstules palika bez atbildes. Nesaņēmu no Slounas nekādu ziņu.

Es atgriezos Ženēvā piektdien, 22. jūnija rītā, un uzzināju, ka Slouna mani ir pametusi.

Man to paziņoja durvju sardze Armānas kundze. Viņa mani pārtvēra, kad ienācu mājās.

- Jums atstāta vēstule, – viņa teica.
- Man?
- Tā ir no jūsu kaimiņienes. Viņa nevēlējās vēstuli mest pastkastītē, lai to neizlasītu jūsu asistente.

Es nekavējoties atplēsu aploksni. Tur bija tikai dažas rindiņas.

Žoel,
mums nekas nesanašs.
Visu labu!
Slouna

Šie vārdi mani sarūgtināja līdz pašiem sirds dziļumiem. Galvu nokāris, uzkāpu līdz savam dzīvoklim. Cerēju, ka šajās dienās mani vismaz uzmundrinās allaž laipnā Denīze, kuru vīrs bija pametis citas dēļ, – klasisks mūsdienu vientulības paraugs. Un nekas tā nepalīdz kļiedēt vientulību kā tikšanās ar kādu, kurš ir vēl vairāk pamests nekā tu. Taču, kad iegāju dzīvoklī, uzskrēju virsū Denīzei, kura tieši grasījās doties projām, lai gan vēl nebija pat pusdienlaiks.

– Denīze? Uz kurienu tad jūs? – sveiciena vietā es pārsteigts ievaicājos.

– Labdien, Žoel! Es jau jums rakstīju, ka šodien došos projām agrāk. Mans lidojums ir pulksten trijos dienā.

– Lidojums?

– Tikai nesakiet, ka esat aizmirsis! Mēs taču par to runājām, pirms jūs devāties uz Spāniju! Es kopā ar Riku uz piecpadsmit dienām lidoju uz Korfu.

Denīze ar Riku bija iepazinusies internetā. Un mēs patiešām jau bijām apsprieduši viņas atvaļinājuma plānus, bet es to pavisam aizmirsu!

– Slouna mani pameta, – es pavēstīju.

– Es zinu, man nūdien žēl.

– Kā tā – *jūs zināt?*

– Durvju sardze atvēra aploksni, kuru jums atstāja Slouna, un man visu izstāstīja. Nevēlējos, lai jūs to uzzinātu Madridē.

– Bet jūs tik un tā dodaties atvaļinājumā? – es jautāju.

– Žoel, es negrāso atcelt savu atvaļinājumu tikai tāpēc, ka jūs ir pametusi miļākā! Jums tikai atliek uzsist knipi, un būsiat atradis nākamo. Visas sievietes uz jums lūkojas ar stirnas acīm. Saņemieties! Tiksimies pēc piecpadsmit dienām. Gan jūs redzēsiet, ka laiks paskrien ātri! Turklāt es jau visu esmu sagatavojusi. Biju iepirkties. Palūkojiet pats!

Denīze mani tūlīt pat aizveda uz virtuvi. Tā kā viņa bija informēta par manu šķiršanos ar Slounu, tad jau iepriekš bija paredzējusi, kā es uz to reaģēšu: proti, nesperšu kāju laukā no

dzīvokļa. Acīmredzami nobažījies, ka viņas prombūtnē es nepaēdīšu, kā nākas, Denīze bija iepirkusi iespaidīgus pārtikas krājumus. Visi ledusskapja nodalījumi bija pārbāzti.

Uz šis nots Denīze pameta dzīvokli. Un es savā virtuvē paliku pilnīgi viens. Pagatavoju kafiju un apsēdos pie garās tumšā marmora letes, gar kuru bija sarindoti bezcerīgi tukši augstie krēsli. Šajā virtuvē varētu satilpt kādi desmit cilvēki, taču es tur biju viens pats. Aizvilkos uz savu kabinetu un ilgi aplūkoju fotogrāfijas, kurās biju redzams kopā ar Slounu. Paņēmu kartona kasti, uz kuras uzrakstīju *Slouna* un tās drūmās dienas datumu, kad viņa mani pameta, – 22/6: *diena, ko labāk neatcerēties*. Tomēr nespēju par Slounu nedomāt. Par viņu atgādināja viss – pat mans viesistabas dīvāns, uz kura beidzot nolēmu pavāļāties, un atcerējos, kā pirms dažiem mēnešiem šajā pašā vietā, uz šī paša gultas pārvalka biju uzsācis savu visneparastāko milas romānu, ko pamazām vien pats biju izpostījis.

Tikai ar milzu piepūli man izdevās atturēties, lai nesāktu klauvēt pie Slounas durvīm un viņai nezvanītu. Taču vakara izskaņā, nespēdams vairs ilgāk izturēt, es iekārtojos uz balkona, smēķēdams cigareti pēc cigaretes, cerot, ka arī Slouna iznāks ārā un mēs “gluži nejauši” sastapsimies. Bet Armānas kundze, kura bija izvedusi pastaigāties savu suni un, pēc stundas atgriežoties, redzēja, ka es joprojām atrodos turpat uz balkona, no ieejas durvīm man uzsauca: “Velti gaidi, Žoel! Slounas te nav. Viņa aizbrauca atvaļinājumā.”

Atgriezos savā kabinetā. Jutu, ka vēlos pēc iespējas ātrāk tikt no šejienes projām. Lai atbrīvotos no atmiņām par Slounu, gribēju nekavējoties atstāt Ženēvu. Alku pēc miera un apskaidrības. Un tad es uz sava rakstāmgalda starp Bernāra dokumentiem uzgāju bukletu par Verbjē kūrortu. Viņš par šo vietu bija sajūsmā. Un es tūlīt nolēmu, ka uz kādu laiku jādodas Verbjē virzienā, lai atgūtos Alpu rāmajā gaisotnē. Ieslēdzu datoru un atvēru internetu. Drīz vien uzgāju leģendārās viesnīcas *Verbjē pils* mājaslapu. Ātri aplūkoju tos nedaudzus attēlus, kas slidēja

man gar acīm, un nepagāja ilgs laiks, līdz sapratu: saulainā terase, baseins ar dzidri zilo ūdeni, gleznainā ainava, bārs ar romantisko apgaismojumu, klusinātie, ar samtu klātie saloni un luksusa numuri ar kamīniem bija tieši tas, kas vajadzīgs. Uzspiedu “rezervēt” un sāku klikšķināt sava datora taustiņus.

Tā tas viss sākās.

2. nodaļa

ATVAĻINĀJUMS

Sestdien, 2018. gada 23. jūnija rītausmā, iecēlu čemodānu mašīnas bagāžniekā un izbraucu uz ceļa, kas ved uz Verbjē. Pie apvāršņa iznira saule, izgaismojot tukšās Ženēvas centra ielas ar oranžu, košu atblāzmu. Pārbraucu pāri Monblāna tiltam un gar ziedošo krastmalu turpināju ceļu līdz Apvienoto Nāciju kvartālam, bet pēc tam nogriezos uz autoceļa Valē virzienā.

Šajā vasaras rītā es jūsmoju pilnīgi par visu: debesis šķita atmirdzam vēl neredzētās krāsās, ainavas, kas man aizslīdēja garām te vienā, te otrā ceļa pusē, izskatījās vēl pastorālākas nekā parasti, starp vīnogulāju laukiem izkaisītie mazie ciematiņi, kas slējās virs Ženēvas ezera, atgādināja ainas no pastkartēm. Martiņi nogriezos no autoceļa un turpināju braukt pa nelielu, likumotu ceļu, kas aiz Lešāblas likločiem aizvijās līdz pat Verbjē.

Kad biju ceļā pavadījis pusotru stundu, nonācu savā galamērķī. Tik tikko bija uzausis rīts. Virzījos augšup pa galveno ielu, tad izbraucu cauri pilsētiņai, pēc tam atlika tikai sekot ceļa zīmēm, un pils bija klāt. Viesnīca atradās turpat, netālu no pilsētiņas centra (tikai pāris minūšu, ko iet kājām), tomēr pietiekami nomaļus, lai nebūtu tāda sajūta, ka viss saspiests cieši kopā. Šī celtne bija tipiska kalnu viesnīca ar torniņiem un

milzu jumtu, ko, gluži kā mūris, ieskāva priežu mežs, izslēdies virs Baņes ielejas, uz kuru pavērās gleznains skats.

Viesnīcā mani sagaidīja jauks personāls, gatavs apmierināt visas manas vēlmes. Apkārt valdīja mierpilna gaisotne, un es uzreiz sajutos labāk. Kamēr aizpildīju reģistratūras formalitātes, tās darbinieks man vaicāja:

– Jūs taču esat rakstnieks, vai ne?

– Jā.

– Mums ir liels pagodinājums jūs šeit uzņemt. Esmu izlasījis visas jūsu grāmatas. Vai esat šeit ieradies, lai rakstītu savu nākamo romānu?

– It nemaz! – es smiedamies attraucu. – Esmu ieradies, lai atpūstos. Brīvdienas, brīvdienas, brīvdienas!

– Domāju, ka jums te patiks. Jūs būsiet vienā no mūsu jaukākiem luksusa numuriem – 623.

Kāds kalpotājs, paņēmis manu bagāžu, pavadīja mani līdz sestajam stāvam. Ejojot pa gaiteni, garām aizņirbēja viesnīcas istabu numuri. Un es nudien biju pārsteigts, kad pamanīju to secību: 620, 621, 621a un 623!

– Vai nav dīvaini, ka te nav 622. istabas? – es pavaicāju portjē.

– Nē, – viņš atbildēja, nepagodinājis mani ar garākiem paskaidrojumiem.

623. numuriņš bija vienkārši lielisks. Un ieturēts mūsdienīgā stilā, kas tik jauki kontrastēja ar pils senatnīgo gaisotni. Tajā atradās dzīvojamā istaba ar lielu paklāju, kamīns, kabinets ar skatu uz ieleju un milzīgs balkons. Guļamistabā bija ļoti plata gulta un garderobes telpa ar izeju uz marmora vannasistabu ar dušas kabīni un iespaidīgu vannu.

Kad biju visu apstaigājis, atkal pievērsos jautājumam par istabu numerāciju, kas mani nebeidza tirdīt.

– Un tomēr – kāpēc 621a, nevis 622? – jautāju portjē, kad viņš bija novietojis manu bagāžu.

– Tā noteikti ir kāda kļūda, – viņš nevērīgi atbildēja.

Nespēju noteikt, vai kalpotājs tiešām nezina atbildi vai arī apzināti man melo. Abos gadījumos viņam nebija ne mazākās vēlmes sarunu turpināt.

– Vai jums vēl kas nepieciešams, kungs? Varbūt vēlaties, lai atsūtu kādu, kurš izkravā jūsu koferi?

– Nē, liels paldies, es pats to izdarišu. – Un es pateicos, iedodot viņam dzeramnaudu.

Portjē veikli nozuda. Ziņkāres dzīts, devos izpētīt gaiteni. Izņemot istabu, kas atradās līdzās manējai, visā stāvā nebija neviena cita “a” numura. Tas šķita ļoti dīvaini. Taču es centos to izmest no galvas. Galu galā – biju taču ieradies brīvdienās!

Savu pirmo dienu Verbjē veltīju pastaigai pa mežu – līdz restorānam kalna virsotnē, kur es papusdienoju, aplūkojot apkārtnes lielisko ainavu. Atgriezies viesnīcā, izmantoju izdevību nopeldēties baseinā ar termālo ūdeni, bet pēc tam iegrīmu lasīšanā.

Vakarā, pirms devos uz maltīti pils restorānā, aizgāju uz bāru iemalkot nedaudz viskija. Es apsēdos pie bāra letes un sāku tērgāt ar bārmeni, kurš nemitējās stāstīt pikantus stāstiņus par senākiem viesnīcas klientiem. Un tad es viņu ieraudzīju pirmo reizi: ļoti skaistu mana vecuma sievieti, kura acīmredzot bija viena pati un kura, apsēdusies garās letes viņā galā, pasūtīja sauso martini.

– Kas viņa ir? – jautāju bārmenim, kad viņš bija sievieti apkalpojis.

– Skārleta Leona. Šīs viesnīcas kliente. Viņa vakar ieradās no Londonas. Ļoti jauka. Skārletas tēvs ir kāds angļu aristokrāts – Leona kungs. Vai jūs par tādu esat dzirdējis? Viņa runā perfektā franču valodā. Var just, ka ļoti izglītota. Skārleta it kā esot pametusi vīru un atbēgusi uz šejieni.

Turpmāko stundu laikā es ar šo noslēpumaino sievieti saskrējās veselas divas reizes.

Vispirms viesnīcas restorānā, kur mēs vakariņojām un kur mūs vienu no otra šķīra tikai daži galdiņi. Pēc tam kad ap pusnakti biju izgājis uz balkona, piepeši atklāju, ka viņa ir apmetusies blakusnumurā. Sākumā man šķīta, ka uz balkona, baudot nakts zilgmi, esmu viens pats. No Ženēvas biju paņēmis līdzīgu Bernāra foto un tobrīd turēju to rokās. Atspiedies pret apmali, aizdedzu cigareti un skumji aplūkoju fotoattēlu. Pēkšņi no pārdomām mani iztraucēja kāda balss.

– Labvakar, – es izdzirdēju.

Tā bija Skārleta, neuzkrītoši saritinājusies atpūtas krēslā uz līdzās esošā balkona.

– Atvainojiet, es jūs laikam izbiedēju, – viņa sacīja.

– Negaidīju, ka tik vēlā stundā kādu sastapšu, – es atbildēju.

Viņa stādījās priekšā:

– Mani sauc Skārleta.

– Bet mani – Žoels.

– Es zinu, kas jūs esat. Jūs esat rakstnieks. Visi šeit par jums vien runā.

– Tas nekad nav uz labu, – es atraucu.

Skārleta man uzsmaidīja. Vēlējos paildzināt šo mirkli un piedāvāju viņai cigareti. Skārleta neatteicās. Pastiepu viņai cigarešu paciņu un uzšķīlu šķiltavas.

– Kas jūs šurp atvedis, rakstniek? – Skārleta pajautāja, kad bija ievilkusi pirmo dūmu.

– Nepieciešamība pēc svaiga gaisa, – es izvairīgi atbildēju.
– Un jūs?

– Man arī bija nepieciešams svaigs gaiss. Pametu savu Londonas dzīvi, iemīļotu darbu un vīru. Man bija vajadzīgas pārmaiņas. Kas ir tajā fotoattēlā?

– Mans izdevējs Bernārs de Falluā. Viņš nomira pirms sešiem mēnešiem. Tas bija cilvēks, kurš man ļoti daudz nozīmēja.

– Izsaku līdzjūtību.

– Paldies. Pats apziņos, ka nespēju šim stāstam pielikt punktu.

– Rakstniekam tas var būt postoši.

Izmocīju smaidu, tomēr viņa pamanīja skumjas manā sejā.

– Piedodiet, – Skārleta atvainojās. – Laikam neizdevies joks.

– Neuztraucieties! Bernārs nomira deviņdesmit divu gadu vecumā, un viņam bija visas tiesības mūs pamest. Man ar to nāksies samierināties.

– Bēdām likumi nepastāv.

Skārletai bija taisnība.

– Bernārs bija ne tikai izcils izdevējs, – es sacīju, – viņš bija daudz kas vairāk. Viņš bija cilvēks ar lielo burtu, apveltīts ar visām labākajām īpašībām vispārākajā pakāpē, kurš savas izdevēja karjeras laikā bija paguvis izdzīvot vairākas dzīves. Bernārs bija gan rakstnieks, gan liels erudīts, gan prasmīgs darījumu cilvēks, turklāt apveltīts ar harismu un īpašām pārliecināšanas spējām. Ja viņš būtu advokāts, tad visa Parīzes advokatūra paliktu bez darba. Bija laiks, kad Bernārs kļuva par nozīmīgāko franču izdevniecību apvienības vadītāju, no kura visi baidījās, kuru respektēja un kurš bija satuvinājies ar izcilākajiem filozofiem, tālaika intelektuāļiem un politiķiem. Sava mūža pēdējā posmā, kad bija valdījis pār visu Parīzi, Bernārs devās pensijā, tomēr nezaudēja ne grama no savas auras: viņš nodibināja nelielu izdevniecību, kas atbilda viņa tēlam, – pieticīgu, neuzkrītošu, tomēr prestižu. Tāds bija Bernārs, ko es iepazinu, kad viņš mani paņēma savā aizgādībā. Ļoti atsaucīgs, ieinteresēts, gaišs un priecīgs – tāds izdevējs, par kādu es allaž biju sapņojis. Viņa valoda bija dzirkstoša, asprātīga, dzīva un dziļa. Tas, ka Bernārs bieži smējās, tikai apliecināja viņa viedumu. Bernārs iedvesmoja dzīvei, viņš bija kā zvaigzne naktī.

– Acīmredzot Bernārs bijis ļoti īpašs, – Skārleta sacīja.

– Tāds viņš nūdien bija, – es apliecināju.

– Būt rakstniekam šķiet ļoti aizraujoši...

– Mana pēdējā draudzene arī tā domāja, iekams nebija uzskūsi ar mani attiecības.

Skārleta skaļi iesmējās.

– Es patiešām tā domāju, – viņa sacīja. – Gribēju teikt: visi taču sapņo sarakstīt kādu romānu!

– Neesmu par to tik drošs.

– Es gan esmu.

– Tad ķerieties tik klāt! – es ierosināju. – Vajadzīgs tikai rakstāmais un bloknots, un jums pavērsies brīnumaina pasaule!

– Nezinu, ar ko īsti lai sāk. Kā lai izdomā romāna sižetu?

Biju izsmēķējis savu cigaretīti un jau grasījos atgriezties numurā, bet Skārleta mani aizkavēja, un, jāatzīst, tas man itin labi patika.

– Kur jūs rodat savu romānu sižetus? – viņa man jautāja.

Uz brīdi iegrimu pārdomās, tad sacīju:

– Cilvēki bieži domā, ka romāna rakstīšana sākas ar sižetu. Taču romāns vispirms sākas ar vēlmi – vēlmi rakstīt. Tā gluži vienkārši pārņem savā varā, un jūs tur neko nevarat darīt – šī vėlme jūs atrauj no visa cita. Šīs nemitīgās alkas rakstīt es dēvēju par rakstnieku slimību. Jums var būt padomā vislieliskākais romāna sižets, taču, ja nevēlēsieties rakstīt, tas jums neko nedos.

– Un kā rodas sižets? – Skārleta turpināja izvaicāt.

– Ļoti labs jautājums, doktor Vatson! Tā ir kļūda, ko bieži pieļauj rakstnieki iesācēji: viņi uzskata, ka sižetu veido savstarpēji sasaistītu notikumu virkne. Viņi iztēlojas romāna varoni, iesaista to kādā situācijā un tā tik turpina.

– Tā tas tiešām ir, – Skārleta atzina. – Es biju izdomājusī šādu romāna sižetu: jauna sieviete apprecas un kāzu naktī nogalina savu vīru viesnīcas numurā. Taču tālāk es tā arī netiku.

– Tāpēc, ka jūs sasaistāt notikumus, kā es tikko jau minēju. Uz to norāda jau pats šis apzīmējums – intriga –, un tā ir jāsāk veidot, meklējot atbildes uz jautājumiem. Sākot veidot sižetu, pajautājiēt sev: *Kāpēc jauna sieviete, kas tikko apprecējusies, kāzu naktī nogalina savu vīru? Kas ir šī jaunlaulātā? Kas ir viņas vīrs? Kāds ir viņu mīlas stāsts? Kāpēc viņi apprecējās? Kur viņi apprecējās?*

Skārleta nevilcinoties atbildēja:

– Vīrs bija ārkārtīgi bagāts, taču neticami skops. Viņa vēlējās princeses cienīgas kāzas ar baltiem gulbīšiem un uguņošanu, taču tās galu galā bija lētas svinības noplukušā lauku viesnīcā.

Es skaļi iesmējos.

– Redziet nu, – es teicu, – ja jūs savu sižetu jau pašā sākumā veidojat, uzdodot jautājumus, jums paveras neskaitāmas iespējas. Un, uz tiem atbildot, romāna varoņi, vietas un notikumi uzradīsies paši no sevis. Jūs pati jau iezīmējat dažas vīra un sievas tēlu raksturīgākās iezīmes. Droši vien jau bijāt turpinājusi izstrādāt sižetu, iztēlojoties notikumu turpmāko virzību. Vai galvenā likme tiek likta uz slepkavību? Vai uz sievas tiesas procesu? Vai viņa tiks attaisnota? Romāna valdzinājums slēpjas tai apstākļi, ka visparastākais notikums – nav pat svarīgi, kāds tieši, – pārvērsts jautājumos, ļauj to turpināt.

– Tiešām nav svarīgi, kāds ir notikums? – Skārleta neticīgi atkārhoja, it kā apšaubot manus vārdus.

– Jā. Tas nav svarīgi. Minēsim ļoti konkrētu piemēru. Ja nekļūdos, esat apmetusies 621.a numurā, vai ne?

– Tieši tā, – Skārleta apstiprināja.

– Bet es esmu apmeties 623. istabā. Un jūsējai otrā pusē atrodas 621. istaba. Es izstaigāju visu stāvu, lai pārbaudītu, un noskaidroju, ka 622. istaba neeksistē. Tas ir fakts. Kāpēc *Verbjē pili* 622. numura vietā ir 621.a numurs? Lūk, kur slēpjas intriga. Un romāns var sākties.

Skārletas seja atplauka platā smaidā – šie prātojumi viņu bija aizrāvuši.

– Pārāk nesacerēsīties, – viņa uzreiz uzsvēra, – te vajadzētu būt kādam pavisam loģiskam izskaidrojumam. Gadās, ka viesnīcas atsakās no 13. numura mānticīgu klientu dēļ.

– Ja uzreiz rastos loģisks izskaidrojums, visa intriga izplēnētu un nekāds romāns nesanāktu, – es teicu. – Un te nu ir

darbs rakstniekam: viņam jāatbaida nedaudz tālāk loģikas siena un jāpārveido realitāte, lai rastu intrigu tur, kur tās patiesībā nemaz nav.

– Un kā jūs rīkotos gadījumā ar šo viesnīcas istabu? – vaicāja Skārleta, kura nebija pārliecināta, vai visu ir pareizi sapratusi.

– Lai noskaidrotu patiesību, rakstnieks romānā dotos izprašāt konsjeržu.

– Nu tad dodamies turp!

– Tagad?

– Bet, protams, tagad!

– 621. istaba ir šīs viesnīcas simbols, – mums paskaidroja viesnīcas konsjeržs, kurš šķita izbrīnīts, ieraugot mūs uzrodamiem tik vēlā stundā, lai viņu iztaujātu. – Kad to cēla, kļūdas pēc plāksnīte ar 621. numuru tika piestiprināta pie divām durvīm. Pietiktu ar to, ka vienu plāksnīti ar 621. numuru aizstātu ar 622., un viss būtu kārtībā. Taču toreizējais viesnīcas īpašnieks Edmons Roza kungs bija ļoti apķērīgs darījumu cilvēks un izvēlējās 621. numuram pievienot burtu “a”. Tā otra 621. istaba pārvērtās par 621.a istabu. Tas viesos nemitīgi izraisīja ziņkari, un viņi labprātāk pasūtīja šo numuriņu, nevis kādu citu, jo bija pārliecināti, ka tajā ir kaut kas īpašs. Un šis triks darbojas joprojām, ja jau jūs pie manis ierodaties nakts vidū, lai izprašātu par šo izdaudzīnāto numuru.

Kad bijām atgriezušies sestajā stāvā, Skārleta sacīja:

– Tātad 621.a istaba ir tikai celtnieku kļūda.

– Ne jau nu rakstniekam, – es viņai iebildu, – citādi taču nesanāks nekāds romāns. Bet romānā konsjeržs melo, lai intriga kļūtu vēl spraigāka. Kāpēc viesnīcas darbinieki slēpj patiesību? Lūk, kā no pavisam vienkāršas situācijas var izveidot romāna sižetu!

– Ko tagad iesāksim? – Skārleta jautāja.

– Tagad jums šī mikla ir jāatrisina, – es pajokoju. – Bet es tikmēr došos gulēt.

Tobrīd nespēju pat iedomāties, ka mans atvaļinājums ir neglābjami sabojāts.

Nākamajā rītā pulksten deviņos mani pamodināja klauvējieni pie durvīm. Es atvēru durvis, un tā bija Skārleta. Viņa bija pārsteigta, redzot mani samiegojušos.

– Vai jūs vēl gulējāt, rakstniek?

– Jā, man ir atvaļinājums. Ziniet, tas ir laiks, kad visi jūs liek mierā.

– Nu ko, tas ir beidzies, – viņa paziņoja, ienākdama manā numuriņā, pasitusi padusē biezu grāmatu. – Jo man ir atbilde uz jūsu piedāvāto intrigu: kāpēc *Verbjē pili* 622. numura vietā atrodas 621.a numurs? Tāpēc, ka tajā notikusi slepkavība! Realitāte apsteigusi iztēli!

– Ko? Kā jūs to visu zināt?

– Es jau no agra rīta devos uz vienu no centra kafejnīcām, lai iztaujātu vietējos iedzīvotājus. Un vairāki no viņiem man neatteica. Vai es nevarētu jums palūgt kafiju?

– Atvainojiet?

– Kafiju, *please!* Pie minibāra atrodas kafijas automāts un kapsulas. Jūs tajā ievietojat kapsulu, nospiežat podziņu, un kafija ietek krūzē. Gan redzēsiet: tas ir īsts brīnums!

Skārleta mani nudien bija savaldzinājusi. Es viņai tūdaļ paklausīju un pagatavoju mums divus espreso.

– Nekas taču nenorāda uz saistību starp šo slepkavību un 621.a istabu, – es iebildu, pasniedzis Skārletai kafijas tasi.

– Pagaidiet, līdz būsiet ieraudzījis šo, – viņa sacīja, atverot grāmatu, ko bija paņēmusi līdzi.

Apsēdos Skārletai līdās.

– Kas tas ir? – es vaicāju.

– Šis pils vēsture, – viņa atbildēja. – Es to atradu vienā no pilsētiņas tirgotavām.

Skārleta uzšķīra fotoattēlu ar viesnīcas būvniecības projektu un iebakstīja tajā ar pirkstu.

– Lūk, kur sestais stāvs! – viņa sacīja. – Tā ir tīrā veiksmē! Palūk, te ir gaitenis, bet šeit var redzēt visus numurus pēc kārtas. Un tie seko cits citam pavisam loģiskā izkārtojumā. Lūk, kur 622. numurs atrodas starp 621. un 623. numuru!

Pārsteigts ieraudzīju, ka viņai ir taisnība.

– Un ko jūs par to domājat? – es vaicāju, pārliecināts, ka viņai noteikti ir sava versija par notikušo.

– To, ka 622. numurā notikusi slepkavība un viesnīcas vadība vēlējusies izkliedēt jebkādas atmiņas par notikušo.

– Tas ir tikai pieņēmums.

– Un mēs to pārbaudīsim. Jums taču ir mašīna?

– Jā. Bet kāpēc tā vaicājat?

– Nu tad dodamies ceļā, rakstniek!

– Kā tā – *dodamies ceļā*? Kurp tad jūs tagad gribat doties?

– Uz šī reģiona lielākā dienas laikraksta *Nouvelliste* arhīviem.

– Bet šodien taču ir svētdiena! – es iebildu.

– Es jau piezvanīju uz redakciju. Viņi strādā arī svētdienās.

Skārleta man patika. Un tas bija galvenais iemesls, kāpēc es viņu pavadīju uz Sjonu, apmēram stundas brauciena attālumā no viesnīcas, kur atradās vietējā laikraksta *Nouvelliste* redakcija.

Dežurante pie ieejas mums paskaidroja, ka piekļuve arhīviem iespējama tikai abonentiem.

– Jums jāklūst par abonentu! – Skārleta man uzsita pa plecu.

– Un kāpēc tad man? – es iebildu.

– Nu taču, rakstniek! Mums nav laika kašķiem! Abonējiet veicīgāk, es jūs lūdzu!

Es viņai paklausīju un izvilku savu kredītkarti, kas mums piešķīra tiesības iekļūt arhīva telpās. Biju iztēlojies putekļainu pagrabstāvu, kurā sagūlis tūkstošiem vecu laikrakstu, taču izrādījās, ka patiesībā tā ir neliela telpa ar četriem datoriem. Viss materiāls datorizēts, un tas mums krietni atvieglāja šo pasākumu. Skārleta apsēdās pie datora, un viņai atlika tikai ievadīt pāris atslēgvārdu, lai atrastu veselu virkni rakstu. Skārleta uzklikšķināja uz pirmā no tiem un uzvaroši iekliedzās.

Laikraksta numura galvenā tēma bija tieši šis noziegums. Tajā varēja redzēt fotoattēlu ar *Verbjē pili*, kuras priekšā stāvēja policijas mašīnas, un milzīgs virsraksts vēstīja:

SLEPKAVĪBA PILĪ

Vakar, svētdien, 16. decembrī, Verbjē pils 622. numurā tika atrasts noslepkavots vīrietis. Līķi atrada kalpotājs, kurš bija atnesis brokastis.